

Дело C-129/24

Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда

Дата на постъпване в Съда:

16 февруари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

High Court (Висш съд, Ирландия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

24 януари 2024 г.

Жалбоподател:

Coillte Cuideachta Ghníomhaíochta Ainmnithe

Отговорник:

Commissioner for Environmental Information

Встъпили страни:

Неизвестно(и) лице(а), наричано(и) още John и/или Jane Doe,
Ирландия и Attorney General (въз основа на разпореждане)

Amicus curiae:

Right to Know CLG

Предмет на спора в главното производство

Жалба до High Court (Висш съд, Ирландия), подадена от Coillte (Агенция по горите, Ирландия) срещу решение на Commissioner for Environmental Information (Комисар по информацията за околната среда, Ирландия), с което се признават за валидни искания за достъп до информация за околната среда (наричани по-нататък „исканията за ДИОС“) съгласно Директива 2003/4, които явно са подадени анонимно или под псевдоним.

Предмет и правно основание на искането

На основание член 267ДФЕС запитващата юрисдикция иска тълкуване на членове 2, 3, 4 и 6 от Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ L 41, 2003 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200) във връзка с Конвенцията на ИКЕ на ООН за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г. (наричана по-нататък „Орхуската конвенция“).

Преюдициални въпроси

- (1) Означава ли думата „искане“ в член 6, параграф 1 от Директива 2003/4, тълкувана в светлината на член 4, параграф 1 от Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г., само искане, което е валидно съгласно директивата и съгласно транспониращото национално право на съответната държава членка?
- (2) Означава ли думата „заявител“ в член 2, параграф 5 от Директива 2003/4, тълкувана в светлината по-специално на член 4, параграф 1, буква б) и/или член 6, параграф 1 и/или параграф 2, и/или член 2, точка 5 и член 4, параграф 1 и параграф 3, буква б) от Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г., физическо или юридическо лице, идентифицирано с действителното си име или наименование и/или настоящ физически адрес, а не анонимно или представено с псевдоним лице и/или заявител, чиито данни за контакт са идентифицирани само чрез електронна поща?
- (3) Ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, забранява ли член 3, параграф 1 и/или параграф 5, буква в) от Директива 2003/4, тълкуван в светлината на член 4, параграф 1 от Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г., национална правна уредба, която изисква от заявителя да посочи действителното си име/наименование и/или настоящ физически адрес, за да подаде заявление?
- (4) Ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, а отговорът на третия въпрос като цяло е утвърдителен, следва ли от Директива 2003/4, тълкувана в светлината на член 4 от Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на

решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г., че когато публичен орган формира обосновано становище, че съществува *prima facie* съмнение относно истинността на предоставена от заявителя информация за неговата самоличност, публичният орган не може да поиска потвърждение на действителното име/наименование и/или настоящ физически адрес на заявителя с цел да провери самоличността му, а не с цел да определи интереса на заявителя, дори ако предоставянето на действителното име/наименование и/или настоящ физически адрес на заявителя би могло косвено да доведе до извод или предположение от страна на публичния орган или по друг начин да укаже евентуалния интерес на заявителя съгласно член 3, параграф 1 от Директивата?

- (5) Ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, а отговорът на третия въпрос като цяло е утвърдителен, следва ли от член 4, параграф 1, буква б) от Директивата, тълкуван в светлината на член 4, параграф 3, буква в) от Конвенцията за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г., че публичният орган не може да поиска потвърждение за действителното име/наименование и/или настоящия физически адрес на заявителя, за целите на преценката дали дадено искане е явно необосновано с оглед на обема, естеството и честотата на подавани от същия заявител други искания, а не за целите на преценката на интереса на заявителя, дори ако предоставянето на действителното име/наименование и/или настоящия физически адрес на заявителя би могло косвено да доведе до извод или предположение от страна на публичния орган или по друг начин да укаже евентуалния интерес на заявителя съгласно член 3, параграф 1 от Директивата?

Приложими разпоредби от правото на Съюза

Конвенция на ИКЕ на ООН за достъп до информация, участие на обществеността в процеса на взимане на решения и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда, съставена в Орхус на 25 юни 1998 г. (наричана по-нататък „Орхуската конвенция“), член 2, параграф 4, член 4, параграфи 1—3, член 9, параграф 1

Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ L 41, 2003 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200), членове 2, 3, 4 и 6

Решение от 24 септември 2002 г., *Grundig Italiana*, C-255/00, EU:C:2002:525

Решение от 14 февруари 2012 г., Flachglas Torgau срещу Bundesrepublik Deutschland, C-204/09, ECLI:EU:C:2012:71

Решение от 19 декември 2013 г., Fish Legal and Shirley, C-279/12, EU:C:2013:853

Решение от 20 януари 2021 г., Land Baden-Württemberg (Вътрешни съобщения), C-619/19, EU:C:2021:35

Приложими разпоредби от националното право

European Communities (Access to Information on the Environment) Regulations 2007—2014 (Наредба за достъпа до информация за околната среда съгласно правото на Европейските общности 2007—2014 г. (наричана по-нататък „наредбата“ или „националното законодателство“)

Член 6 от наредбите се отнася до исканията за предоставяне на достъп до информация за околната среда (наричани по-нататък „исканията за ДИОС“). По-конкретно в този член се посочва информацията, която трябва да се съдържа в искането за ДИОС. В член 6, параграф 1, буква с) се предвижда, че искането трябва да „съдържа име/наименование, адрес и всякакви други релевантни данни за контакт със заявителя“, а в член 6, параграф 2 се предвижда, че „заявителят не е длъжен да посочва своя интерес от подаването на искането“.

Националният съд установява, че съгласно националното право и освен ако правото на Съюза не изисква съответстващо тълкуване в противен смисъл, за целите на член 6, параграф 1, буква с) от националното законодателство понятието „име/наименование“ означава действителното име или наименование, а не псевдоним, понятието „адрес“ означава настоящ физически адрес, на който може да се осъществи връзка със заявителя, а изразът „всякакви други релевантни данни за контакт“ включва адреси за електронна поща.

Механизмът по член 7 от националното законодателство за подаване на искане за ДИОС предвижда едномесечен срок за публичния орган, в настоящия случай Coillte, за да отговори на това искане и допълнителен едномесечен срок, ако публичният орган не може да отговори в рамките на един месец „поради обема или сложността на исканата информация за околната среда“.

В член 7, параграф 1, точка 4 се посочват обстоятелствата, при които може да бъде отхвърлено искане за ДИОС; отказът трябва да бъде в писмен вид и в него трябва да се посочи, че заявителят има право да обжалва по административен ред решението за отхвърляне на искането. В член 7, параграф 1, точка 7 се посочва, че:

„Когато е подадено заявление до публичен орган, което може основателно да се разглежда като искане за предоставяне на информация за околната среда, но което не е подадено в съответствие с -

(а) Член 6, параграф 1 [от наредбата] [...]

[...]

съответният публичен орган уведомява заявителя за правото му на достъп до информация за околната среда и за процедурата, по която това право може да бъде упражнено, и предлага съдействие на заявителя в това отношение“.

В член 11 се урежда производството по преразглеждане от страна на публичния орган на решение, с което се отхвърля искане за ДИОС.

„(1) Когато искането на заявителя е изцяло или частично отхвърлено съгласно член 7, заявителят може, в срок от един месец след получаване на решението на съответния публичен орган, да поиска от последния да преразгледа изцяло или частично решението.“

Съгласно член 12 от наредбата заявителят имат право на обжалване по административен ред пред Commissioner for Environmental Information (Комисар по информацията за околната среда, наричан по-нататък „ОСЕИ“).

Friends of the Irish Environment v. Commissioner for Environmental Information [2019] IESC 597, [2019] 5 JIC 2108 (O'Regan J.)

Right to Know CLG v. Commissioner for Environmental Information [2022] IESC 19, [2023] 1 I.L.R.M. 122, [2022] 4 JIC 2902 (Baker J.).

Кратко представяне на фактите и спора в главното производство

Между 10 март и 7 юни 2022 г. в Irish forestry agency (Ирландска агенция по горите, наричана по-нататък „Coillte“ или „агенцията“) са подадени 130 искания за ДИОС от един (или повече) заявителя, за които се предполага, че са няколко и са представени с псевдоними. Първоначално исканията са разглеждани поотделно, но когато на Coillte става ясно, че те изглежда са част от организирана кампания, тази агенция започва да предприема мерки за проверка на самоличността на заявителите.

Исканията за ДИОС не съдържат физически адреси, а само адреси за електронна поща, а пък имената, посочени в заявленията, са приети за ясни псевдоними.

В отговор на тези искания Coillte изисква от заявителите да посочат настоящ адрес и да потвърдят, че предоставените имена са законните имена на заявителите, като приема, че заявителите не са предоставили реални идентификационни данни; тъй като след това не е предоставена

допълнителна информация, всички искания са отхвърлени като непълни и невалидни.

Впоследствие са подадени молби за преразглеждане; Coillte изисква същата информация както на предишния етап, като уведомява заявителите, че не иска от тях да посочат причината за подаване на искането, а „просто изисква [...] потвърждение на Вашето име и адрес“, и че „докато [Coillte] не получи горепосочената информация, искането Ви няма да бъде разгледано“. Тази информация не е предоставена и молбите за преразглеждане също са отхвърлени като невалидни.

Приблизително 105 преписки са отнесени до OCEI; този по-горестоящ орган решава, че Coillte не е имала основание да приеме, че исканията са невалидни съгласно член 6, параграф 1, буква с) от наредбата. Впоследствие Coillte обжалва това решение по съдебен ред.

Основни доводи на страните в главното производство

- 1 Coillte счита, че исканията нямат за цел получаване на информация за околната среда и следователно не са реални искания за ДИОС; обемът на исканията има много сериозни последици за дейността на агенцията и води до отклоняване на времето и ресурсите от реалните искания за предоставяне на информация за околната среда. Освен това тя посочва, че Department of Agriculture, Food and the Marine (Министерство на земеделието, храните и морската среда, наричано по-нататък „DAFM“), което притежава част от Coillte, е получило 32 297 искания за ДИОС през 2022 г. (в сравнение със средногодишен брой от около 167 искания през периода 2019—2021 г.).
- 2 Жалбоподателят изтъква, че държавите членки следва да определят практическите условия и процедури, и че изискването за предоставяне на име/наименование и адрес от страна на заявителите е в съответствие с Директива 2003/4. Изискването за идентифициране на заявителя чрез име/наименование и адрес е в съответствие с директивата и с оглед на определението за „заявител“, тъй като заявителят трябва да е „физическо или юридическо лице“, като свързаното с това право на достъп зависи от това дали лицето е допустим и/или идентифицируем заявител. Изискването за предоставяне на име/наименование и адрес се отнася до това дали заявителят е допустим и/или идентифицируем; целта на установяването на тази информация не е свързана с определянето на интереса на заявителя или с предположения относно интереса на този заявител да подаде заявление. Публичните органи трябва да бъдат оправомощени да определят дали дадено искане не е явно необосновано, а изискването за предоставяне на име/наименование и адрес е необходимо, за да се установят явно необоснованите искания, като по този начин се улесни бързият и ефикасен достъп до информация за околната среда на реалните заявители. В случай на потенциална злоупотреба с права по член 6, параграф 2 от националното

законодателство, като например извод или предположение относно интереса на заявителя, тези фактори не биха могли да бъдат взети предвид при обработката на искането.

- 3 Доводите на ответника се основават на принципа, че достъпът до информация трябва да бъде възможно най-широк и че понятията, чието тълкуване се иска, не могат да се разбират по начин, който да накърни този принцип. Той допълва, че нито в директивата, нито в Орхуската конвенция се съдържа изискване за идентифициране на заявителя по име/наименование и/или адрес и че следователно национално законодателство, което налага такова изискване, противоречи на тези правни актове; всякакви допълнителни изисквания или задължения към заявителите, които искат да получат достъп, могат да възпрат или разубедят заявителите да подават такива искания, тъй като изискването за посочване на име/наименование и/или адрес всъщност може да предостави информация относно интереса на заявителя да подаде искането.
- 4 Ирландия в качеството си на встъпила страна подкрепя по същество доводите на жалбоподателя, като добавя, че съгласно директивата съществува разлика между установяване на наличието на искане и основателността на това искане (което отразява довода на жалбоподателя в контекста на петия въпрос).
- 5 Right to Know CLG в качеството си на amicus curiae като цяло подкрепя доводите на ответника.

Кратко изложение на мотивите на преюдициалното запитване

- 6 Запитващата юрисдикция счита, че на първия въпрос, свързан с определението на понятието „искане“ в този контекст, следва да се отговори утвърдително в смисъл, че „искане“ означава „валидно искане“ — искането трябва да е съобразено с директивата и с действащото транспониращо законодателство.
- 7 Що се отнася до втория въпрос, запитващата юрисдикция счита, че правата, предоставени на „физическите или юридическите лица“, предполагат посочване на действително име/наименование и/или физически адрес, за да може дадено лице да бъде разглеждано като заявител.
- 8 Що се отнася до третия и четвъртия въпрос, запитващата юрисдикция счита, че не е необходимо да се дава отговор на тях, тъй като на втория въпрос следва да се отговори утвърдително; при условията на евентуалност на третия въпрос следва да се отговори отрицателно, тъй като принципът на национална процесуална автономия не пречи на държава членка да транспонира директива по такъв начин, че транспониращата правна уредба да изисква посочването на име/наименование и/или адрес. На четвъртия въпрос също следва да се отговори отрицателно, като се изхожда от общата

доктрина за недопускане на злоупотреба с права; обстоятелството, че такава информация би могла да доведе до предположения относно интереса на заявителя, е без значение.

- 9 Запитващата юрисдикция счита, че не е необходимо да се дава отговор на петия въпрос, а при условията на евентуалност, следва да се отговори отрицателно, отново на основание на принципа за недопускане на злоупотреба с права и препраща към мотивите по четвъртия въпрос. Публичният орган има право да отхвърли явно необосновано искане.

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ